

ГЛАВА 1

Пръстите му се плъзнаха по гърба ми, съвсем леко, но тялото ми потръпна, сякаш разтърсено от ток. Бавно, много бавно ръцете му се движеха по кожата ми, надолу към корема, докато накрая се спряха при извивките на бедрата. Усетих устните му да се притискат към врата ми точно под ухото, след което ме целуна малко по-надолу, а после още веднъж и още веднъж...

Устните му се преместиха към лицето ми, сетне спряха върху моите. Целувахме се страстно, сплели плътно тела. Кръвта ми пламтеше. В този миг се чувствах по-жива от всякога досега. Обичах го, обичах Кристиан толкова много, че...

Кристиан?

О, не.

Една разумна част от мозъка ми моментално осъзна какво се случва – о, по дяволите, писна ми от това. Останалата част от мен обаче все още изживяваше любовната сцена и се чувствах така, сякаш мен докосваха и целуваха. Тази част от мен не искаше да прекъсне преживяването. Толкова се бях сляла с Лиса, за добро или за зло, че това сякаш *се случваше* с мен.

Не, смъртах се строго. *Това не е реално, не е за теб. Махни се оттам.*

Но как да се вслушам в гласа на разума, когато всеки нерв от тялото ми бе обзет от огън?

Ти не си тя. Това не е твоята глава. Махни се.

Устните му. В момента на този свят не съществуваше нищо друго освен устните му.

Това не е той. Махни се.

Целувките бяха същите, точно същите, каквито ги помнех с него...

Не, не е Дмитрий. Махни се!

Името на Дмитрий ми подейства като студен душ. Магнах се.

Изправих се в леглото, внезапно почувствала, че се задушavam. Опитах се да изритам завивките, но те още повече се оплетоха в краката ми. Сърцето ми се блъскаше като побесняло в гърдите. Опитах се да си поема дълбоко дъх, за да се успокоя и да се върна в моята собствена реалност.

Очевидно всичко се бе променило. Преди много време кошмарите на Лиса ме държаха будна и ми пречеха да заспя. А сега тази роля изпълняваше нейният сексуален живот. Би било преувеличение да се твърди, че няма разлика. Бях добила навика да блокирам романтичните ѝ преживявания – или поне когато бях будна. Но този път Лиса и Кристиан ме бяха хванали неподготвена (несъзнателно, разбира се). В съня защитните ми механизми действаха много по-слабо, което позволяваше на силни емоции да преминават през телепатичната връзка, която ме свързваше с най-добрата ми приятелка. Това нямаше да е проблем, ако онези двамата се държаха като нормални хора в леглото. Като казвам „в леглото“, имам предвид да спят.

– Мили боже – промърморих, като се надигнах и провесих краката си от ръба на леглото. Гласът ми заглъхна в прозявка. Не можеха ли Лиса и Кристиан да се сдържат и да накарат ръцете си да мируват, докато не стане време за ставане?

Ала по-лошо от това, че ме събудиха, беше начинът, по който се чувствах. Разбира се, нищо от това в действителност не се случваше с мен. Не *моята* кожа беше докосвана, не *моите* устни – целувани. Но тялото ми сякаш продължаваше да копнее за ласките. Доста отдавна не бях преживявала подобно нещо. През цялото време се измъчвах и ми беше горещо. Идиотска история, но внезапно и отчаяно ми се прииска някой да ме докосне – дори и само за да ме държи в прегръдките си. Но определено не и Кристиан. Споменът за онези устни изплува в

съзнанието ми – жаркият им допир и как в съня си бях сигурна, че ме целува Дмитрий.

Изправих се на треперещите си крака, неспокойна и... тъжна. Да, тъжна и празна. Нуждаех се от разходка, за да разсея странното си настроение, затова навлякох пенъоара, нахлузих чехлите, излязох от стаята и тръгнах надолу по коридора към банята на етаж. Наплисках лицето си със студена вода и се загледах в огледалото. Отражението ми никак не ми допадна – сплъстена коса и зачервени очи. Изглеждах недоспала, но никак не ми се връщаше в леглото. Не исках да рискувам да заспя отново. По-скоро се нуждаех нещо да ме събуди, да изтрие от мислите ми това, което бях видяла.

Излязох от банята и поех към стълбището. Слязох тихо на първия етаж на спалното отделение, още притихнало и спокойно. Вече почти приближаваше обяд – което се равняваше на полунощ за вампирите. Прокрадناх се до края на коридора и огледах фойето. Беше празно, като се изключи прозяващият се морой, който дежуреше зад бюрото и вяло прелистваше някакво списание само колкото да не заспи на поста си. Скоро стигна до края на списанието и пак се прозина. Обърна въртящия се стол и захвърли списанието върху масата зад него, след което се пресегна към нещо друго, вероятно също приготвено за четене.

Докато дежурният беше с гръб към мен, аз се промъкнах покрай него към двойните врати, през които се излизаше навън. Мислено се помолих вратите да не изскърцат и открехнах внимателно едната, но само колкото да се промуша. Като се озовах отвън, пуснах вратата обратно все така предпазливо. Не се вдигна никакъв шум. Най-много дежурният да е усетил полъха на течението. Измъкнах се навън, сред дневната светлина, чувствайки се като нинджа.

Студеният вятър ме блъсна в лицето, но тъкмо от това се нуждаех. Оголените клони на дърветата се поклащаха от силния вятър, протягащи се като нокти към каменните стени на нашето спално помещение. Слънцето надничаше иззад оловносивите облаци, което още веднъж ми напомни, че сега бе редно да съм в леглото и да спя. Но останах там, примижала срещу светлината, само се загърнах по-плътено в пенъоара, преди да

продължа покрай сградата, към мястото между нея и гимнастическия салон, където не духаше толкова силно. От кишавия сняг по пътеката чехлите ми се намокриха, но не ми пукаше.

Да, навън беше типичен неприятен зимен ден в Монтана, но това си беше съвсем нормално. Свежият въздух ми помогна да се събудя и да прогоня от мислите си виртуалната любовна сцена. А и ме задържаше в собствената ми глава. По-добре да се фокусирам върху студа, атакуващ тялото ми, отколкото да си припомням онова, което изпитах в прегръдките на Кристиан. Стоях там, загледана в дърветата, без въщност да ги виждам. Бях изненадана от силния гняв, който бях изпитала към Лиса и Кристиан. По дяволите, сигурно е много хубаво, помислих си горчиво, да можеш да правиш всичко, което ти се иска. Лиса често бе споделяла с мен, че копнее да може да прониква в съзнанието ми и да споделя моите преживявания така, както аз усещам нейните. Но честно казано тя нямаше представа колко щастлива беше, че не може. Нямах представа какво е нечий чужди мисли да проникват в теб, преживяванията на друга личност да се смесват с твоите. И, естествено, не подозираше какво означава да изживяваш нечий съвършен любовен живот, когато твоят изобщо го няма. Нито разбираше какво е да се чувстваш изпълнена с любов, толкова силна, че чак гърдите те болят – любов, която можеш само да изпитваш, но не и да показваш. Да се държи любовта погребана е все едно като да сдържаш гнева си. Поне този горчив житейски урок вече бях научила. Да те изядда нещо отвътре, докато ти се иска да крещиш или да сриташ нещо.

Не. Лиса не разбираше нищо от това. И не бе длъжна. Можеше да се отдава на романтичните си преживявания, без да знае какво ми причинява.

Тогава забелязах, че отново дишам тежко, но този път от обзелата ме ярост. Раздразнението, което бях изпитала заради среднощния секс на Лиса и Кристиан, вече бе отминало. Сега то бе заменено от гняв и ревност – все чувства, породени от това, което не бих могла да имам, а тя го получаваше толкова лесно. Положих всички усилия, за да преглътна и задуша тези емоции; не исках да изпитвам нещо подобно към най-добрата си приятелка.

– Насън ли ходиш? – разнесе се глас зад мен.

Завъртях се сепнато. Дмитрий бе застанал наблизко и ме наблюдаваше, едновременно развеселено и любопитно. Кой можеше да очаква, че докато се гневях на скапания си любовен живот, източникът на тези проблеми ще изникне пред очите ми. Не го бях чула да приближава. Дотук с уменията ми на нинджа. И защо не се бях сресала, преди да хукна навън? Прокарах припряно ръка през дългата си коса, макар да знаех, че вече е малко късно да се тревожа за външния си вид. Сигурно в главата приличах на разплетена кошница.

– Проверявах охраната на спалното помещение – казах му аз. – Хич не я бива.

По устните му пробяга едва забележима усмивка. Студът вече бе започнал да ме сковава и неволно се загледах с копнеж в дългото му кожено палто, което сигурно добре топлеше. Нямах нищо против да се загърна с него.

– Сигурно си замръзнала – заговори той, сякаш прочел мислите ми. – Искаш ли да ти дам палтото?

Поклатих глава. За нищо на света нямаше да си призная, че вече не чувствах краката си.

– Добре съм. А ти какво правиш тук? И ти ли проверяваш охраната?

– Аз съм охраната. Сега е моята смяна. – Пазителите от Академията винаги патрулираха на смени, докато всички останали спяха. Стригоите, неживите вампири, които дебнеха живите морои като Лиса, не излизаха на слънчева светлина, но учениците често нарушаваха реда – да речем, измъкваха се тайно от спалните помещения – така че проблеми не липсваха нито денем, нито нощем.

– Е, явно си вършиш работата добре – казах. – Радвам се, че помогнах да изпробваш страхотните си умения. А сега трябва да се прибирам.

– Роуз... – Ръката на Дмитрий улови моята и гореща вълна ме обля въпреки вятъра, студа и кишата. Но той я пусна рязко, сякаш се бе опарил. – Какво всъщност правиш тук?

Използваше интонацията „престани да ме правиш на глупак“, затова се постарях да му отговоря колкото се може по-честно:

– Сънувах лош сън. Имах нужда от малко свеж въздух.

– И затова просто си се втурнала навън. Без да ти мине през ума, че нарушаваш правилата – и дори не си облякла палто.

– Да – признах. – Това доста добре описва ситуацията.

– Роуз, Роуз. – Този път тонът му бе раздразнен. – Никога няма да се промениш. Винаги първо действаш, после мислиш.

– Не е вярно – възразих. – Променила съм се. И то много.

Оживлението по лицето му внезапно помръкна и отстъпи на загрижената му физиономия. Няколко мига просто ме гледа изучаващо. Понякога имах чувството, че очите му проникват направо в душата ми.

– Имаш право. Променила си се.

Не изглеждаше много щастлив от това признание. Вероятно си мислеше за това, което се случи преди три седмици, когато аз и няколко мои приятели бяхме заловени от стригоите. Само благодарение на страхотен късмет успяхме да избягаме – но не всички. Загина Мейсън, много добър приятел, който беше луд по мен. Част от мен никога нямаше да си прости, въпреки че ликвидирах убийците му.

Това ме накара да гледам по-мрачно на живота. Е, това накара *всички* в Академията „Св. Владимир“ да гледат по-мрачно на живота. Другите започнаха да забелязват промяната в мен. Но не исках Дмитрий да се безпокои, затова отвърнах игриво на заключението му:

– Е, не се тревожи чак толкова. Рожденият ми ден е скоро. Щом навърша осемнайсет, ще съм пълнолетна, нали? Сигурна съм, че на сутринта ще се събудя съвсем зряла и разумна личност.

Както и очаквах, смръщеното му лице леко се поотпусна, дори си позволи бегла усмивка.

– Да, сигурен съм в това. Кога е? След около месец?

– След трийсет и един дни – осведомих го с превзет тон.

– Не че ги броиш, де.

Свих рамене, а той се засмя.

– Предполагам, че вече си съставила и списък на подаръците за рождения ден. От десет страници? Със ситни букви? И подреден по приоритети? – Усмивката още не слизаше от ли-

цето му. Тя беше от онези искрени, открити и весели усмивки, толкова редки за него.

Понечих да изтъряся някоя шега, но образите на Лиса и Кристиан отново се мярнаха в главата ми. Онова тъжно чувство на празнота се завърна. Всичко, което можех да си пожелая – нови дрехи, айпод, каквото и да е – внезапно започна да ми се струва незначително. Какво значение имаше всичко материално в сравнение с единственото, което исках най-много? Господи, наистина съм се променила.

– Не – промълвих тихо. – Няма списък.

Той наклони глава, за да ме вижда по-добре, и издуха един кичур, паднал върху лицето му. Косата му беше кестенява, почти като моята, но не толкова тъмна. Моята на моменти изглеждаше съвсем като черна. Отметна още няколко непокорни кичура, но още в следващия миг те паднаха отново върху лицето му.

– Не мога да повярвам, че не искаш нищо. Явно се очертава скучен рожден ден.

Свобода, помислих си. Това бе единственият подарък, за който копнеех. Свободата да избирам всичко сама. Свободата да обичам този, когото искам.

– Няма значение – промърморих вместо това.

– Какво би... – Той се спря. Разбра. Винаги разбираше. Отчасти на това се дължеше толкова силната ни връзка, напук на седемгодишната разлика в годините. Влюбихме се един в друг миналата есен, докато той беше мой инструктор по бойни изкуства. И когато нещата между нас се разгорещиха, открихме, че трябва да се тревожим и за други неща, а не само за разликата в годините. И двамата щяхме да бъдем пазители на Лиса след дипломирането ѝ и не можехме да позволим чувствата ни един към друг да ни разсейват, тъй като тя трябваше да бъде нашият приоритет.

Разбира се, беше по-лесно да се каже, отколкото да се изпълни, защото не мислех, че чувствата помежду ни някога ще угаснат. И двамата имахме моменти на слабост, когато си открадвахме по някоя и друга целувка или си казвахме неща, които не биваше. След като се спасих от стригоите, Дмитрий ми каза, че ме обича, и ми призна, че заради това никога

няма да бъде с някоя друга. При все това беше съвсем ясно, че не бихме могли да бъдем заедно, затова и двамата отново се върнахме към досегашните си роли да се държим на дистанция и да се преструваме, че отношенията ни са строго професионални.

Той се опита да смени темата, без това да проличи съвсем ясно:

– Можеш да отричаш колкото искаш, но зная, че си замръзнала от студ. Да влезем вътре. Ще те преведа през задния вход.

Останах леко изненадана. Дмитрий рядко избягваше неудобните теми. Всъщност се отличаваше с уменията си да ме въвлече в разговори по въпроси, които въобще не желаех да се занимавам. Но да обсъжда нещастната ни, обречена на провал връзка? Явно днес не му се говореше за това. Да. Нещата определено са се променили.

– Мисля, че ти си този, на когото му е студено – подразних го, докато заобикаляхме спалното помещение на новациите, които се обучаваха за пазители. – Не трябва ли да си безкрайно як и издръжлив, след като си от Сибир?

– Не мисля, че Сибир е точно това, което си представяш.

– Представям си го като арктическа пустош – изрекох замислено.

– Тогава определено не е това, което си представяш.

– Липсва ли ти? – попитах, като се извърнах назад, докато той крачеше зад мен. Никога досега не се бях замисляла за това. Според мен *всеки* искаше да живее в Съединените щати. Или поне не би искал да живее в Сибир.

– През цялото време – отвърна той с лека тъга в гласа. – Понякога ми се иска...

– Беликов! – Викът долетя с вятъра зад нас. Дмитрий промърмори нещо, сетне ме бутна по-нататък зад ъгъла, до който бяхме стигнали. – Стой тук, за да не те види някой.

Приклекнах зад храстите от бодлива зеленика, заобикалящи сградата. По тях нямаше плодове, ала гъстите гроздове от щръкнали листа с остри върхове одраскаха кожата ми. Но като се имаше предвид смразяващия студ и вероятната опасност да ме заловят, че се разхождам толкова късно без разрешение, няколко драскотини бяха най-малката ми грижа в момента.

– Ти днес не си на смяна – чух след малко Дмитрий да казва на някого.

– Не, но трябва да говоря с теб. – Познавах този глас. Принадлежеше на Албърта, началника на пазителите в Академията. – Ще ти отнема само минута. Трябва да разместим някои смени, докато отсъстваш заради процеса.

– И аз си мислих за това – каза той. В гласа му се долавяше странна нотка на неудобство. – Това ще натовари всички останали – моментът никак не е подходящ.

– Да, разбира се, но кралицата се съобразява само със своята програма. – Гласът на Албърта прозвуча притеснено и аз се опитах да отгатна какво става. – Селесте ще поеме твоите дежурства, като тя и Емил ще си поделят тренировъчните ти часове.

Тренировъчни часове? Дмитрий нямаше да води тренировки през следващата седмица, защото... Аха, това било, досетих се аз. Всичко се пренарежда заради нашата практика. От утре в продължение на шест седмици щяхме да сме на преддипломен стаж – практически занятия за нас, новациите. Нямаше да имаме учебни часове, а вместо това щяхме да охраняваме определените ни морои денем и нощем, докато професионалните пазители ни подлагат на изпитания. „Тренировъчни часове“ навярно беше времето, когато Дмитрий ще участва в тези практически занятия. Но какъв беше този процес, за който бе споменала Албърта? Дали имаха предвид зрелостните изпити в края на последната ни учебна година*?

– Те заявиха, че нямат нищо против извънредните часове – продължи Албърта, – но аз се чудех дали не може да ги облекчим и да поемеш някои от смените им, преди да заминеш?

– Разбира се – отвърна той лаконично и все още сковано.

– Благодаря. Мисля, че това ще помогне – въздъхна Албърта. – Иска ми се да знаех колко ще продължи този процес. Не ми се ще да отсъствам прекалено дълго. Всички смятахме, че присъдата на Дашков е сигурна, но аз чух, че кралицата се колебаела да изпрати в затвора толкова знатна кралска особа.

* *Trial* (англ.) означава и съдебен процес, и изпит. – Б. пр.

Вцепених се. Но студът, който ме скова, нямаше нищо общо със зимния ден. *Дашков?*

– Сигурен съм, че ще постъпят правилно – каза Дмитрий. Чак сега осъзнах защо не му се говореше много. Защото не беше предназначено за моите уши.

– И аз се надявам – отвърна Албърта. – Дано всичко да приключи за няколко дни, както обявиха приближените на кралицата. Виж какво, тук е много студено. Имаш ли нещо против да дойдеш с мен в кабинета, за да прегледаме разписанието на смените?

– Разбира се – съгласи се той. – Нека само да проверя нещо преди това.

– Добре. До след малко тогава.

Настъпи тишина и аз предположих, че Албърта си е тръгнала. Малко след това Дмитрий зави зад ъгъла и застава пред хреста от зеленика. Изскочих от скривалището си. Погледът, с който ме посрещна, красноречиво ми подсказа, че знае какво предстои.

– Роуз...

– Дашков? – възкликнах, но се опитах да не говоря много високо, за да не ме чуе Албърта. – За Виктор Дашков ли става дума?

Той не си направи труда да го отрече.

– Да. За Виктор Дашков.

– И вие говорехте за... Искаш да кажеш... – Бях толкова шашната и потресена, че не можех да събера мислите си. Това беше невероятно. – Но аз си мислех, че той вече е зад решетките! Да не би да ми казваш, че още дори не е имало процес?

Да. Това определено не беше за вярване. Виктор Дашков. Този, който похити Лиса и я измъчва душевно и физически, за да контролира силите ѝ. Всеки морой владее магията с един от четирите основни елемента: земя, въздух, вода или огън. Но Лиса владееше почти неизвестния пети елемент – духа. Благодарение на него можеше да лекува почти всичко – включително и да възкресява мъртъвци. Това бе причината да съм психически свързана с нея. Бях „целуната от сянката“, както някои го наричаха. Тя ме бе върнала към живота след автомобилната катастрофа, при която загинаха родителите ѝ и брат ѝ. Това ни свърза със специална телепатична връзка, чрез коя-

то можех да долавам чувствата ѝ, да чета мислите ѝ, да съпреживявам всичко, което ѝ се случваше.

Още преди някоя от нас двете да го осъзнае, Виктор Дашков отдавна беше наясно, че Лиса умее да лекува всякакви болести и реши да я държи под ключ, за да я използва като свой личен извор на здраве и младост. Освен това нямаше да се поколебае да убие всеки, който му се изпречи на пътя – в случая с Дмитрий и мен прибегна до по-творчески метод, за да ни попречи да го проследим. Макар да бях само на седемнайсет години, вече бях успяла да си създам доста врагове, но не се съмнявах, че никого не мразех толкова силно, колкото Виктор Дашков – или поне сред живите.

На лицето на Дмитрий се появи изражение, което добре познавах. Беше онова, което добиваше, когато очакваше, че ще се нахвърля срещу някого.

– Той е в затвора, но още не е имало съдебен процес. Съдебните процедури понякога отнемат много време.

– Но сега ще има процес? И ти ще отидеш? – заговорих през стиснати зъби, като се опитвах да остана спокойна. Подозирах, че от лицето ми не бе изчезнало изражението „ей сега ще цапардосам някого“.

– Следващата седмица. Имат нужда от мен и от още няколко пазители, за да свидетелстваме за това, което се случи с теб и Лиса през онази нощ. – Изразът на лицето му се промени при споменаването на това, което се бе случило преди четири месеца. Отново познах това изражение – свирепо, но в същото време закрилническо, което се появяваше, когато хората, които обичаше и ценеше, бяха в опасност.

– Може да ме наречеш луда, задето те питам, но Лиса и аз ще дойдем ли с теб? – Вече се бях досетила какъв ще е отговорът и той никак не ми харесваше.

– Не.

– Не?

– Не.

Сложих ръце на кръста си.

– Виж какво, не ти ли се струва съвсем логично, че след като отиваш там, за да говориш за това, което се е случило на нас, ние също трябва да сме там?

Дмитрий, който сега отново се бе превърнал в строг инструктор, поклати глава.

– Кралицата и някои от останалите пазители са преценили, че ще е по-добре вие да не присъствате. Ние, останалите, можем да предоставим достатъчно доказателства, а освен това независимо дали е престъпник, или не, Виктор Дашков все пак си остава представител на една от най-влиятелните кралски фамилии. Запознатите със случая не желаят да се вдига много шум.

– И какво излиза? Ти се опасяваш, че ако ни вземеш със себе си, ще се раздрънкаме? – възкликнах обидено. – Хайде, стига, другарю. Наистина ли вярваш, че двете с Лиса сме способни на това? Единственото, което искаме, е да видим Виктор зад решетките. Завинаги. А може би и за по-дълго. Защото ако има някаква вероятност той да се измъкне безнаказано, трябва да ни пуснеш да отидем на процеса.

След като Виктор Дашков бе заловен, го тикнаха в затвора и аз си мислех, че с това всичко е приключило. Въобразявах си, че ще го държат там, докато не издъхне в килията. Никога досега не ми бе хрумвало – а би трябвало, – че първо трябва да бъде осъден. Засега престъпленията му изглеждаха очевидни. Но макар че правителството на мороите беше тайно и различно от човешкото, в много отношения действаше по същия начин.

– Не съм аз този, който взима решенията – припомни ми Дмитрий.

– Но имаш влияние. Можеш да се застъпиш за нас, особено ако... – Гневът ми се поразсея, за да отстъпи пред внезапно появил се страх – силен и вцепеняващ. Едва успях да изговоря следващите думи: – Особено ако има шанс той да се отърве ненаказан. Това ли ще се случи? Действително ли съществува вероятност кралицата да го освободи?

– Не зная. Случвало се е никой да не може да предугади следващите ходове на кралицата или на някои от най-високоставените придворни. – Изведнъж ми се стори уморен. Бръкна в джоба си и извади връзка ключове. – Виж какво, зная, че си разстроена, но сега не можем да говорим за това. Трябва да се срещна с Албърта, а ти трябва да се прибереш вътре. Този квадратен ключ ще ти помогне да влезеш през поотдалечената от страничните врати. Знаеш къде е.

– Да. Благодаря.

Вкиснах се. Мразех да се държа по този начин – особено след като той ми спестяваше неприятности, ако ме хванат. Но просто нищо не можех да направя. Виктор Дашков беше престъпник – дори отявлен злодей. Алчен за власт, лаком за богатства. И никак не го беше грижа кого ще смаже по пътя към задоволяване на амбициите си. Ако отново го пуснат... е, излишно бе да се гадае какво може да сполети Лиса или някой друг морой. Вбесях се, като си помислех, че бих могла да помогна да го натикат завинаги зад решетките, а никой не ми позволяваше да го сторя.

Бях се отдалечила на няколко крачки, когато Дмитрий извика след мен:

– Роуз?

Обърнах се.

– Съжالياвам – рече той. Замълча за миг и съжалението изчезна от погледа му. Сега ме гледаше бдително. – По-добре утре да ми върнеш ключовете.

Извърнах се и продължих напред. Навярно не беше честно, но някаква детинска част в мен вярваше, че Дмитрий може да направи всичко. Ако той наистина искаше да заведе Лиса и мен на процеса, бях сигурна, че щеше да го уреди.

Приблжих се до страничната врата. С периферното си зрение улових нечие движение. Още повече се вкиснах. Страхотно, няма що. Дмитрий ми бе дал ключовете си, за да се вмъкна вътре незабелязано, а ето че някой щеше да ме спипа. Все такъв ми е късметът. Вече очаквах да чуя строгия глас на някой от учителите да ме пита какво търся тук по никое време, затова се обърнах и си приготвих оправданието.

Но не беше учител.

– Не – отроних тихо. Сигурно ми се привижда. – Не може да бъде.

В първия миг се питах дали наистина съм будна. Може би всъщност все още лежах в леглото, спях и сънувах.

Защото със сигурност, с *абсолютна* сигурност това бе единственото възможно обяснение за това, което виждах пред себе си наред моравата в двора на Академията, притаено в сянката на вековния чворест дъб.

Беше Мейсън.